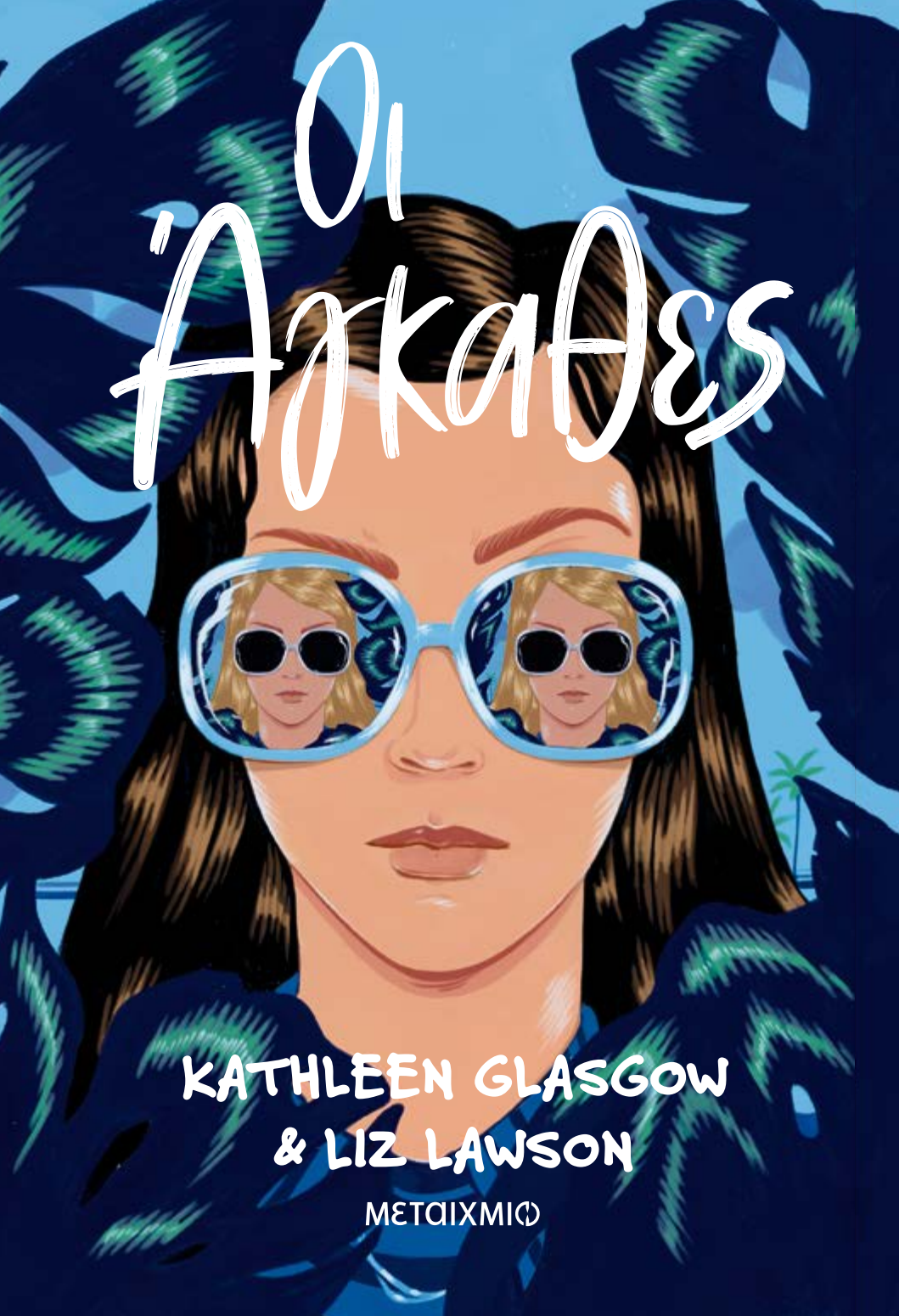

A stylized illustration of a woman with long brown hair and large blue-rimmed sunglasses. The sunglasses reflect a smaller version of her face. The background is a vibrant blue with dark green palm fronds. The title 'On Arkades' is written in a large, white, hand-drawn script font across the top.

On Arkades

KATHLEEN GLASGOW
& LIZ LAWSON

METAIXMIO

Οι 'Αγκαθες

KATHLEEN GLASGOW
& LIZ LAWSON

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Σοφία Τάπα

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Kathleen Glasgow & Liz Lawson, *The Agathas*,
Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Ντόρα Τσακνάκη
Σελιδοποίηση Μαριολένη Αντύπα
Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2022, Kathleen Glasgow and Elizabeth Lawson (για το κείμενο)

© 2022, Spiros Halaris (για το εξώφυλλο)

© 2022, Mike Hall (για τον χάρτη)

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4138-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84138

Κ.Ε.Π. 6024, Κ.Π. 20526

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιδίου 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Στους καλύτερους φίλους/έφηβους ντετέκτιβ παντού!

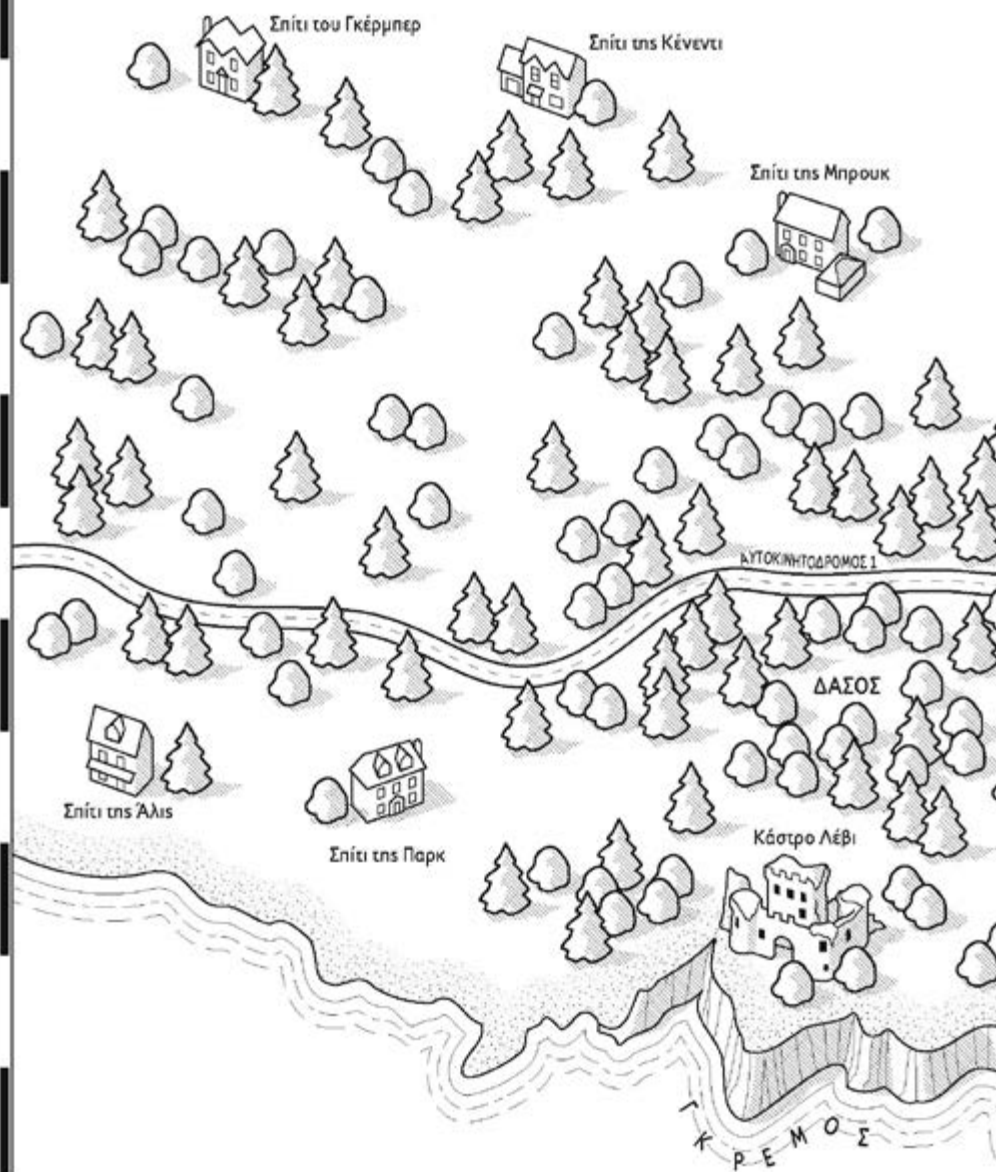
Άγκαθα Κρίστι

Κατά κόσμον Άγκαθα Μέρι Κλαρίσα Μίλερ,
Λαίδη Μάλοουαν, Λαίδη του Τάγματος της Βρετανικής
Αυτοκρατορίας (το γένος Μίλερ, 15 Σεπτεμβρίου 1890-12
Ιανουαρίου 1976)

Αγγλίδα συγγραφέας γνωστή για τα 66 αστυνομικά
μυθιστορήματά της και τις 14 συλλογές διηγημάτων της.

Γνωστή επίσης και ως η κορυφαία σε πωλήσεις συγγραφέας
όλων των εποχών.

Επίσης, γυναίκα δυναμική και μαγκιόρα!

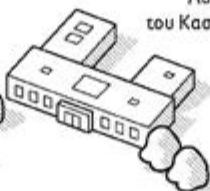

ΚΑΣΤΛ ΚΟΟΥΒ

Στάβλοι Γκριν Γκέιμπλς

Λύκειο
του Καστλ Κόουβ

Dotty's
Doughnuts

Φυλακή →

Αστυνομική
Διεύθυνση

Moon Landing

Seaside Skate

Ναυτικός Όμιλος

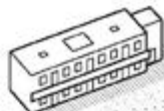

Πλάτωμα με τη θέα

Εδώ βρέθηκε
το πτώμα της Μπρουκ

Σπίτι του Σπάρκ

Διαμέρισμα της Άιρις

ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΑΛΙΣ ΟΓΚΙΛΒΙ

31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

7:50 Π.Μ.

«Αυτές οι ξανθιές, κύριε, είναι

υπεύθυνες για πολλά δεινά».

– ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ, ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Η ΑΛΙΣ ΟΓΚΙΛΒΙ ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΗ!

Οι τεράστιες λέξεις, γραμμένες φαρδιά πλατιά στο ντουλαπάκι μου με χοντρό μαύρο μαρκαδόρο, κάνουν μπαμ από μακριά. Τις βλέπω ενόσω πλησιάζω από το τέρμα του διαδρόμου· βγάζουν μάτι! Ωραία υποδοχή την πρώτη μέρα που επιστρέφω μετά τον κατ' οίκον περιορισμό. Αν και δεν μπορώ να πω ότι μου κάνει εντύπωση.

Η Ρεμπέκα Κένεντι κρυφογελά από την απέναντι πλευρά του διαδρόμου. Στέκεται κει και με κοιτάζει παρέα με την Έλεν Παρκ και την Μπρουκ Ντόνοβαν. Οι πρώην φίλες μου. Οι πρώην καλύτερές μου φίλες.

Αναρωτιέμαι αν το έγραψε κάποια απ' αυτές. Όχι η Μπρουκ· εκείνη δεν θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο, αλλά την Κένεντι την έχω ικανή. Είναι ακριβώς κάτι που θα έκανε εκείνη. Νιώθω έναν μικρό πόνο στην καρδιά, αλλά ύστερα

σκέφτομαι: Τι θα έκανε σε ανάλογη περίπτωση η Άγκαθα Κρίστι; Θα τις άφηνε να την πληγώσουν; Θα έφευγε τρέχοντας από το σχολείο; Αυτό έκανε όταν την απάτησε ο πρώτος της άντρας; Όχι βέβαια! Ίσως σε τους ώμους και έγινε κορυφαία συγγραφέας διεθνώς!

Γυρίζω απότομα προς το μέρος τους και αγριοκοιτάζω και τις τρεις τους. Το ειρωνικό χαμόγελο της Κένεντι κόβεται μαχαίρι.

«Μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;» τις ρωτώ, χρωματίζοντας με βαρεμάρα τη φωνή μου μέχρι εκεί που δεν παίρνει. Δεν θέλω με τίποτα να καταλάβουν ότι με νοιάζει και με τσούζει.

Η Παρκ, φυσικά, κάνει πίσω κολλώντας την πλάτη στα λόκερ, δήθεν ότι αυτή δεν έχει καμία σχέση, και αφήνει τα ίσια, λαμπερά μαύρα της μαλλιά να πέσουν σαν κουρτίνα μπροστά κρύβοντας το πρόσωπό της. Δεν αντέχει με τίποτα να αντιμετωπίζει τον άλλο στα ίσια. Η Κένεντι κάνει μια ειρωνική γκριμάτσα. Και η Μπρουκ... τα βαμμένα κόκκινα χείλη της τρεμουλιάζουν λες και είμαι εγώ αυτή που έκανε κάτι άσχημο.

«Άλις» μου λέει η Μπρουκ γλυκά, σαν να είναι έτοιμη να μου ανοίξει κουβέντα για κάποια θέματα – κάποια θέματα τα οποία θα προτιμούσα να μη συζητήσω ποτέ. Πιέζω τον εαυτό μου να την κοιτάξει κατάματα και τότε μονάχα προσέχω τι φορά. Ρίχνω μια ματιά τριγύρω στα άλλα παιδιά και βεβαιώνομαι, ναι – όλα φορούν από μία. Εκτός από μένα!

Στολές μεταμφίεσης. Γιατί σήμερα είναι Χάλοουσιν. Τέλεια. Η επάνοδός μου στο λύκειο Καστλ Κόουβ μετατρέπεται ήδη σε μεγάλο φιάσκο.

Η Μπρουκ, η Κένεντι και η Παρκ είναι ντυμένες τσιρ-λίντερ. Πολύ πρωτότυπο. Φορούν και οι τρεις τους καρό μίνι φούστες σε μπλε και άσπρο, έχουν το μαλλί χτενισμένο μπουκλα στην εντέλεια και αίματα σε όλη την αμφίεσή τους, αλλά ούτε στάλα στο πρόσωπό τους. Εντάξει, δεν θα χαλάσουν τώρα και το μακιγιάζ τους *μόνο και μόνο* για να είναι πετυχημένη η μεταμπίεσή τους!

Εγώ, από την άλλη μεριά, φαίνομαι σαν ηλίθια. Είμαι η μοναδική σε όλο τον διάδρομο –και σε όλο το σχολείο ίσως– που δεν είμαι μεταμφιεσμένη.

Λες και μου χρειαζόταν άλλη μια υπενθύμιση ότι δεν ταιριάζω πια εδώ πέρα. Προφανώς το σύμπαν αποφάσισε να μου το δείξει *καθαρά και ξάστερα*. Σβήνω κάθε συναίσθημα από το πρόσωπό μου, τινάζω τα μαλλιά πίσω πάνω από τον ώμο μου και ξεκλειδώνω την πόρτα του ντουλαπιού μου. Ξέρω ότι οι πάντες με κοιτάζουν. Περιμένουν να δουν τι θα κάνω. Αν θα αντιδράσω.

Αλλά δεν πρόκειται.

Γιατί δεν μου *καίγεται καρφάκι!*

Παλεύω να μη με πάρει ο ύπνος την τρίτη ώρα στα μαθηματικά, όταν ξαφνικά ανοίγει διάπλατα η πόρτα της τάξης και ένα πρωτάκι βάζει μέσα το κεφάλι. Το πρόσωπό του κοκκινίζει, αφού όλα τα κεφάλια γυρίζουν προς το μέρος του.

«Εμ» λέει, με φωνή σπασμένη. «Εμ, συγγνώμη. Έχω ένα σημείωμα για εσάς». Πηγαίνει φουριόζος στην κυρία Χόλιστερ και της το δίνει, αλλά προτού προλάβει εκείνη να

το πιάσει, το χαρτί ξεφεύγει ανάμεσα από τα δάχτυλά της και πέφτει κυματίζοντας στο πάτωμα. Το παιδί κοκκινίζει ακόμα περισσότερο καθώς προσπαθεί να το γραπώσει προτού προσγειωθεί στον λινότάπητα. «Συγγνώμη, συγγνώμη! Ορίστε» μουρμουρίζει, το βάζει απότομα στο χέρι της Χόλιστερ και φεύγει σαν βολίδα από την αίθουσα. Τρομερή παράσταση. Τουλάχιστον έτσι σταμάτησε το κοιμιστικό μπίρι μπίρι η Χόλιστερ για τα μαθηματικά.

Η Χόλιστερ ανοίγει το σημείωμα, το διαβάζει και το βλέμμα της καρφώνεται πάνω μου.

«Άλις» μου λέει με την ένρινη φωνή της, πασπατεύοντας το παραδόξως ακριβό φαινομενικά κολιέ που φορά. Η πλάτη μου σφίγγεται. Δεν έχω κλείσει καλά ούτε τρεις ώρες που γύρισα στο σχολείο και έχω μπλέξει ήδη; Έλεος δηλαδή, ούτε να κατουρήσω δεν έχω προλάβει. «Σε θέλει η κυρία Γουέστμακοτ στο γραφείο της».

Το στομάχι μου δένεται κόμπος. Δεν έχω μπλέξει απλώς. Τα πράγματα είναι πολύ, πολύ χειρότερα!

Με ζητούν στο γραφείο της συμβούλου καθοδήγησης.

Χτυπώ σιγανά την πόρτα, ελπίζοντας μάταια ότι ίσως η κυρία Γουέστμακοτ δεν είναι εδώ. Αλλά σχεδόν αμέσως ακούω ένα υπερβολικά ενθουσιώδες «Ναι;»

Προσωπικά δεν είχα άλλη φορά τη «χαρά» να βρεθώ στο γραφείο της Γουέστμακοτ, αλλά έχω ακούσει διάφορες φήμες. Κι όταν ανοίγω την πόρτα, διαπιστώνω ότι είναι όλες αλήθεια. Όντως έχει γραμμένο το ονοματεπώνυμό

της με γιγαντιαία χρυσά αστραφτερά γράμματα στον τοίχο πίσω από το γραφείο της. Όντως υπάρχει ένας πίνακας ανακοινώσεων στον τοίχο που ονομάζεται *Πίνακας Συναισθημάτων*. Και η γωνιά για την οποία μιλούν όλοι; Αυτή με τα πουφ για να μπορεί να κάνει «χαλαρές συνεδρίες» με τους μαθητές;

Αληθινή κι αυτή!

Δεν μου κάνει εντύπωση που η Μπρουκ δεν ήθελε να παντρευτεί ο μπαμπάς της τη συγκεκριμένη κυρία.

«Γεια σου!» αναφωνεί. «Πέρασε!» Μου κάνει νόημα να μπω και μπαίνω, κυρίως επειδή δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. «Να καθίσουμε εκεί;» μου δείχνει τα πουφ.

Εμ, όχι. «Με πονούν τα... γόνατά μου» της λέω ψέματα. Δεν υπάρχει περίπτωση να καθίσω σε πουφ. «Μια χαρά είναι η καρέκλα». Θρονιάζομαι προτού προλάβει να φέρει αντίρρηση.

Αφού διστάζει για μια στιγμή, κάθεται στην καρέκλα της, σταυρώνει τα χέρια πάνω στο γραφείο και γέρνει μπροστά.

«Χαιρόμαστε που σε έχουμε πάλι κοντά μας, Άλις». Φορά ένα καφτάνι μ' ένα σωρό περίεργα σχήματα κολλημένα στη λαιμόκοψη και έχει τα καστανά μαλλιά της πιασμένα προς τα πίσω με μια κορδέλα. Όχι καμιά ωραία κορδέλα, όμως, αλλά απ' αυτές τις φαρδιές που έχω δει σε φωτογραφίες ότι φορούσαν τη δεκαετία του '90. «Ξέρουμε ότι τα πράγματα είναι... δύσκολα τους τελευταίους μήνες». Παίρνει συμπονετικό ύφος και με πιάνει ένα σφίξιμο στο στομάχι. Ξέρω τι έρχεται. «Θεωρήσαμε όλοι ότι το καλύτερο θα είναι να κάνουμε μια κουβέντα οι δυο μας». Ανασηκώνει

τα φρύδια λες και με ρωτά, ενώ ξέρω ότι δεν ισχύει με τίποτα κάτι τέτοιο. Ξέρω καλά ότι δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

«Μπορούμε απλώς να κάνουμε μια χαλαρή κουβέντα, να πούμε πώς τα πας. Πώς σου συμπεριφέρονται στο σχολείο. Τέτοια πράγματα!» Χαμογελά.

«Μάλιστα». Είναι ό,τι καλύτερο κατορθώνω να απαντήσω.

Αγνοεί την έλλειψη ενθουσιασμού από την πλευρά μου και συνεχίζει: «Για αρχή, ας μιλήσουμε για την Μπρουκ και τον Στιβ. Βγαίνουν μαζί. Πώς το αντιμετωπίζεις; Σίγουρα δεν είναι εύκολο για εσένα...»

Χριστέ μου, σοβαρά τώρα πιάνει αυτό το θέμα; Είναι το πρώτο άτομο που μου αναφέρει ευθέως αυτούς τους δύο από τη μέρα που έγιναν όλα. Η Μπρουκ ήταν η καλύτερή μου φίλη από τότε που ήμαστε μωρά ακόμη, άρα ανέκαθεν ήξερα ότι δεν είναι ο τέλειος άγγελος που έκανε τους άλλους να πιστεύουν ότι είναι (δύο λέξεις θα πω μόνο: Κόουλ Φίλντινγκ). Παλιά μου άρεσε αυτό· χρειάζεται και λίγο αλατοπίπερο για να έχει ενδιαφέρον κάτι. Αλλά δεν περίμενα ποτέ ότι θα μου έκλεβε το αγόρι μου *μπρος στα μάτια μου!*

Με τον Στιβ άρχισα να βγαίνω στην πρώτη λυκείου, εκείνος πήγαινε δευτέρα, όταν έγινε ξαφνικά το μεγάλο αστέρι της σχολικής ομάδας μπάσκετ. Μέχρι τότε περνούσε απαρτήρητος. Προπονούνταν πολλές ώρες σε γήπεδα τα οποία κατάφερνε η μαμά του να πληρώνει κάνοντας δύο δουλειές, αλλά φαντάζομαι ότι οι κόποι τους εντέλει ανταμείφθηκαν, αφού μια μέρα άκουσα στις τουαλέτες τα συγκεκριμένα κορίτσια να μιλούν για εκείνον. Σχολίαζαν πόσο κουφό ήταν

που έφερε τη νίκη στην ομάδα ένα παιδί για το οποίο μέχρι τότε δεν είχε ακούσει ποτέ κανέναν το παραμικρό. Τότε κατάλαβα ότι έπρεπε να γίνει δικός μου. Αρχίσαμε να βγαίνουμε λίγες βδομάδες αργότερα. Του πρόσφερα δημοφιλία. Κοινωνική ζωή. Πρόσβαση στον κόσμο μου. Κι αντί για ευχαριστώ, αυτός τι έκανε; *Με παράτησε!*

Κι έτσι, τον Ιούνιο, αφού μου είπε ότι ήθελε να χωρίσουμε επειδή ήμουν τρομερά αυταρχική (τι αγένεια, Χριστέ μου), πήγα στην Αίγυπτο με τη μαμά μου για να δω το πλατό της ταινίας στην οποία εργαζόταν. Ο μπαμπάς μου έλειπε από την πόλη για δουλειές, όπως συμβαίνει εννιά φορές στις δέκα, και η Μπρέντα πήγε στο Σαν Ντιέγκο, επειδή περίμενε να γεννηθεί το πρώτο της εγγόνι. Άρα ή θα πήγαινα με τη μαμά μου ή θα τριγύριζα μες στο σπίτι ολομόναχη κλαίγοντας τη μοίρα μου. Σκέφτηκα ότι θα ήταν καλός αντιπερισπασμός να φύγω, ίσως μάλιστα να έλειπα και στον Στιβ, και όσο θα ήμουν μακριά θα έβρισκα έναν τρόπο να τα ξαναφτιάξουμε. Εκτός αυτού, για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, που συνήθως δεν είμαι γι' αυτά που νιώθω, σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε με τη μαμά μου να περάσουμε καλά μαζί και να διασκεδάσουμε.

Εντέλει βέβαια, και δεν νομίζω να ξαφνιασθηκε ιδιαίτερα κανείς μ' αυτό, ήταν ένα ακόμα ταξίδι στο οποίο η μαμά μου δούλευε 24 ώρες τη μέρα κι εγώ καθόμουν ολομόναχη στο δωμάτιο του ξενοδοχείου σαν την καλαμιά στον κάμπο. Δοξάζω τον Θεό για την εξυπηρέτηση δωματίου και τα μυθιστορήματα της Άγκαθα Κρίστι που βρήκα στο σαλόνι του ξενοδοχείου!

Ας πούμε απλώς ότι εγώ με τη μαμά μου δεν ήρθαμε κοντά, ενώ η Μπρουκ με τον Στιβ παραήρθαν.

Ανατριχιάζω και μόνο που θυμάμαι τότε που ήρθε η Μπρουκ στο σπίτι μου να μου πει με μάτια δακρυσμένα ότι δεν το ήθελε – ότι δεν το έκανε επίτηδες που *ερωτεύτηκε τον Στιβ*. Τον καιρό που έβγαινα με τον Στιβ, εκείνος και η Μπρουκ τα πήγαιναν πάντοτε καλά – κι εγώ η ηλίθια το θεωρούσα καλό αυτό, αν και όπως αποδείχτηκε δεν ήταν καθόλου!

«Μπορούμε να μη μιλήσουμε γι' αυτό το θέμα;» λέω με φωνή τρεμάμενη. Σφίγγω τα χείλη. *Συγκρατήσου, Όγκιλβι!*

Το βλέμμα της Γουέστμακοτ μαλακώνει. «Ναι, φυσικά. Να ξεκινήσουμε τότε με την κατ' οίκον διδασκαλία; Πες μου πώς τα πήγες αυτούς τους τελευταίους μήνες που ήσουν σε... εμ...»

«Κατ' οίκον περιορισμό;» συμπληρώνω τη φράση της.

«Εμ, ναι».

«Μια χαρά». Σταυρώνω σφιχτά τα μπράτσα μου στο στήθος.

«Φαντάζομαι ότι θα ήταν κάπως μοναχικά».

«Μια χαρά» επαναλαμβάνω. Χριστέ μου, γιατί επιμένει τόσο; «Οι γονείς μου μου πήραν άλογο» προσθέτω, έτσι, μόνο και μόνο για να πάψει να μιλά για λίγα δευτερόλεπτα ακόμα. «Για τα γενέθλιά μου, ήταν πριν από μερικούς μήνες. Ακριβώς πριν από...» Η φωνή μου σβήνει.

Τα μάτια της φωτίζονται. «Άλογο! Φανταστικό! Τι ράτσας;»

Βασικά δεν είναι φανταστικό. Μάλλον είναι ακριβώς αυ-

τό που κάνουν οι γονείς μου: μου αγοράζουν κάτι –κάτι που δεν αντέχω–, επειδή είναι ακριβό. Ανασηκώνω αδιάφορα τους ώμους. «Εμ, καφετί;»

«Το έχεις στους Στάβλους Γκριν Γκέιμπλς;»

Κατανεύω. Είναι ένα μέρος με τερατώδη όντα. Αν και προφανώς οι γονείς μου δεν το ξέρουν, σιχαίνομαι τα άλογα από την τετάρτη δημοτικού. Εκείνο το καλοκαίρι, η μαμά μου αποφάσισε ότι θα ήταν καλό για τη δημόσια εικόνα της να ξέρει η κόρη της ιππασία και με έστειλε στην παιδική κατασκήνωση ενός ιππικού ομίλου. Εγώ συμφώνησα να πάω, επειδή τουλάχιστον είχε θυμηθεί έστω και προσωρινά ότι υπήρχα. Δεν ήταν και τόσο τραγικά εκεί... ώσπου κάποια στιγμή έγιναν τα πράγματα τραγικά.

Την τελευταία μέρα της κατασκήνωσης που κάναμε επίδειξη με τα άλογά μας, η Μαρίντα Κέλι έπεσε από το δικό της και έσπασε τον γοφό και τα δυο της πόδια. Μιλάμε για τραυματικό γεγονός! Ήρθε ασθενοφόρο και την πήρε. Από τότε, ορκίστηκα να μην πλησιάσω ποτέ ξανά άλογο ούτε στα δέκα μέτρα! Έναν όρκο τον οποίο προφανώς οι γονείς μου δεν θυμούνται.

«Αχ, το λατρεύω αυτό το μέρος! Έχω εκεί τον Όλιβέρ μου!» με πληροφορεί η Γουέστμακοτ, λες και η κοινή μας αγάπη για τα άλογα θα μας φέρει κοντά.

Εννοείται ότι ξέρει ιππασία. Μη λέμε τα αυτονόητα.

«Α, ωραία». Όλιβερ; Μα τι όνομα είναι αυτό για άλογο; Φυσικά κρατώ τις σκέψεις μου για τον εαυτό μου. Το τελευταίο που θέλω είναι να φάω αποβολή την πρώτη μέρα που γύρισα στο σχολείο. Σκάω ένα χαμόγελο.

Αρχίζει το μπλα μπλα για τα αγαπημένα της άλογα, κάθε πότε πηγαίνει για ιππασία, αλλά τουλάχιστον έτσι σταματά να ρωτά για εμένα.

Κάποια στιγμή χτυπά επιτέλους το κουδούνι, σηματοδοτώντας το τέλος της διδακτικής ώρας αλλά και την ευκαιρία μου να γλιτώσω. Σηκώνομαι, αλλά με σταματά. «Περίμενε, περίμενε» μου λέει, χτυπώντας το κούτελό της με την παλάμη της. «Ξέχασα να σου πω έναν από τους λόγους για τους οποίους σε κάλεσα! Εφόσον έχασες τους πρώτους μήνες του σχολείου, κανονίσαμε να κάνεις ενισχυτικά μαθήματα». Κάνει μια παύση. «Οι γονείς σου το κανόνισαν δηλαδή. Εγώ είμαι η μεσολαβήτρια».

Ιδιαίτερα μαθήματα; «Όχι, ευχαριστώ» διαμαρτύρομαι. «Δεν χρειάζομαι...»

«Άλις». Ανασηκώνει το φρύδι κάτω από τα γυαλιά της με τον χοντρό σκελετό. «Η προσπάθεια που έκανες μόνη σου στο σπίτι ήταν..., ας πούμε απλώς ότι θεωρείται ανεπαρκής. Το μοναδικό μάθημα στο οποίο έχεις καταφέρει να συμβαδίσεις με τα υπόλοιπα παιδιά είναι τα γαλλικά. Επομένως δεν είναι ότι σ' το προτείνουμε, αντίθετα επιβάλλεται». Το χαμόγελό της κόβεται μαχαίρι και η υπερβολικά χαρωπή φωνή της σκληραίνει. Νιώθω μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά μου. «Εντάξει;»

Ανοιγοκλείνω τα μάτια και γνέφω καταφατικά.

«Τέλεια!» Πλέκει τα χέρια και η φωνή της ανακτά την πρωτότερη υπερβολικά ενθουσιώδη χροιά, λες και δεν μου είχε μόλις μιλήσει κοφτά και αυστηρά. «Θα σε αναλάβει η Άιρις Άνταμς».

«Η ποια;»

«Η Άιρις Άνταμς. Δεν τη γνωρίζεις;»

Ανασηκώνω ανήξερα τους ώμους. Πολλά παιδιά έρχονται εδώ. Πού να τα ξέρω όλα με τα ονόματά τους;

Η Γουέστμακοτ ανασηκώνει τα φρύδια. «Μα πάτε σχολείο μαζί από το νηπιαγωγείο!» αντιγυρίζει, λες και υποτίθεται ότι αυτό θα μου φρεσκάρει τη μνήμη.

Κουνώ το κεφάλι αρνητικά.

Κοιτάζει το χαρτάκι που έχει στο χέρι της. «Εδώ είναι όλες οι πληροφορίες. Θα έρθει σήμερα στο σπίτι σου μετά το σχολείο. Συμφωνήσαμε όλοι να γίνει έτσι, επειδή...»

«Ωραία» την κόβω. Αρπάζω το χαρτάκι από το χέρι της. «Ευχαριστώ».

Βλέπω μια σκιά εκνευρισμού στο πρόσωπό της, αλλά αμέσως μετά κάνει την επανεμφάνισή του το χαμόγελό της. «Εντάξει. Τέλεια. Α, Άλις;»

«Ναι;»

«Η ζωή σου δίνει λεμόνια, αλλά εσύ μπορείς μ' αυτά να φτιάξεις λεμονάδα!»

Της υψώνω τον αντίχειρα.

Ανυπομονώ.

Το περασμένο καλοκαίρι, ο Στιβ, αστέρι του μπάσκετ και αγόρι της Άλις Όγκιλβι, την παράτησε ξαφνικά στα κρύα του λουτρού. Τότε εκείνη εξαφανίστηκε για πέντε ημέρες. Η ίδια δεν αποκάλυπτει σε κανέναν ούτε πού πήγε ούτε τι της συνέβη σε αυτό το διάστημα κι έτσι καταλήγει το θέμα αυτό να είναι το μεγαλύτερο μυστήριο στο Καστλ Κόουβ. Ή έστω ήταν. Γιατί τώρα έχει εξαφανιστεί άλλη μια κοπέλα του Στιβ: η Μπρουκ Ντόνοβαν, πρώην κολλητή της Άλις. Μόνο που, απ' ό,τι φαίνεται, η Μπρουκ δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει.

Στο σημείο αυτό εμφανίζεται η Άιρις Άνταμς, η κοπέλα που κάνει ιδιαίτερα μαθήματα στην Άλις. Η Άιρις έχει τους δικούς της λόγους να θέλει να εξαφανιστεί. Μόνο που, σε αντίθεση με την Άλις, δεν έχει ούτε τα χρήματα ούτε τα μέσα για να το κάνει. Αυτό, όμως, μπορεί να αλλάξει με την παχυλή αμοιβή που προσφέρει η γιαγιά της Μπρουκ σε όποιον δώσει πληροφορίες για την εξαφάνιση της εγγονής της. Η αστυνομία είναι πεπεισμένη ότι ο Στιβ είναι ο ένοχος, όμως η Άλις δεν είναι και τόσο σίγουρη. Και με την Άιρις στο πλευρό της, ίσως καταφέρει να αποδείξει ότι είναι σωστή η θεωρία της.

Για να πάρουν την αμοιβή και να αποδείξουν την αθωότητα του Στιβ, πρέπει τα δύο κορίτσια να βρουν ποιος σκότωσε την Μπρουκ Ντόνοβαν. Ευτυχώς, η Άλις έχει αυτό ακριβώς που χρειάζονται – όλα τα βιβλία της Άγκαθα Κρίστι. Αν υπάρχει κάποιος που μπορεί να τους δείξει πώς να διαλευκάνουν την υπόθεση, αυτή είναι η ίδια η βασίλισσα των ιστοριών μυστηρίου!

ISBN: 978-618-03-4138-6

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84138

metaixmio.gr